

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 18 - 31 MAI

Joi 21 Mai: **Sfintii Imparati CONSTANTIN SI ELENA**
Utrenie si Sfanta Liturghie 7:30 AM

Sambata 23 Mai:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminica 24 Mai: **DUMINICA a 6-a dupa PASTI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7:30 AM

Miercuri 27 Mai:

Slujba Privegherii (Vecernie, Litie si Utrenie) 5.00 PM

Joi 28 Mai: **INALTAREA DOMNULUI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7:30 AM

Sambata 30 Mai:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

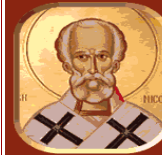
Duminica 31 Mai: **DUMINICA a 7-a dupa PASTI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7:30 AM

Dragi enoriași,
SLUJBELE BISERICII NOASTRE
le puteti vedea doar prin
dispozitivele dvs. electronice făcând
click pe pagina de internet a Bisericii
www.stnicholaschurch.net
sau pe pagina de Facebook
St Nicholas Romanian Church, NY

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Rugaciune catre Sfintii Imparati Constantin si Elena

Sfintilor Imparati Constantin si Elena, dupa Dumnezeu si Maica Domnului, voi sunteti nadejdea noastra si folositorii nostri; voi ne sunteti noua bucurie in vremea necazului, voi ne ocrotiti in nevoi si ne ajutati. Voi sfintelor manastiri si biserici le sunteti pazitori; pentru aceasta cadem inaintea voastra cu lacrimi, rugandu-va sa nu incetati a ne ajuta noua, neputinciosilor, ci mijlociti la Dumnezeu si la Preacurata Lui Maica si Pururea Fecioara Maria, ca si pe noi sa ne pazeasca fara prihana si pe toti sa ne intareasca in credinta, pana la sfarsitul vietii, spre mantuirea sufletelor noastre. Amin!

Contributia Sfantului Constantin cel Mare la uniformizarea serbarii datei Pastilor

In primele trei veacuri crestine nu a existat o uniformitate in ceea ce priveste data sarbatoririi Invierii Domnului nostru Iisus Hristos. Crestinii Bisericii primare, atunci cand sarbatoreau Pastile aveau ca punct de orientare sarbatoarea vetero-testamentara, Pesah (Pastele evreilor), fara sa se inteleaga faptul ca ar fi una si aceeaasi.¹ Toata aceasta diversitate privea doar data precisa a Pastelui, si sub nicio forma insemnatatea sau ziua saptamanala, duminica. Era nevoie asadar sa se ajunga la o intelegere, sa se stabileasca o uniformitate a celebrarii Sfintelor Pasti, fara nicio diferenta.

Prima ocazie ivita in istoria Bisericii a fost la sinodul local de la Arles (314). Aici, imparatul Constantin a reunit 33 de episcopi din Occident pentru rezolvarea controversii donatiste si pentru uniformizarea celebrarii datei Pastelui. Daca prima a fost discutata pe larg si s-a ajuns la o hotarare definitiva, acest lucru nu s-a intamplat si in cazul neintelegerilor de ordin liturgic. Chiar daca primul canon al sinodului dispunea ca toti crestinii sa sarbatoreasca Pastele in aceeasi zi si aceeasi luna, pretutindeni, sinodul nu si-a atins scopul propus intrucat, fiind doar local, hotararile sale nu au putut fi impuse tuturor Bisericilor. Eusebiu de Cezareea sustinea ca trei sferturi dintre episcopii crestini, cei din nordul, centrul si vestul Imperiului ajunsesera la un acord referitor la data sarbatoririi Pastelui, pe cand cei din rasarit erau in total dezacord: „vadindu-se acum cerinta dreptei rostuirii a Praznicului ... se cuvine sa luam aminte la existenta unei randuiri ce se bucura de bun nume in toate Bisericile de la apus, de la miazazi si de la miazanoapte, precum si in unele dintre cele de pe meleagurile de la soare-rasare.” (Vita Constantini III, 19, 1).

Datorita faptului ca aceasta controversa liturgica din Biserica crestina ameninta unitatea Bisericii si a Imperiului, imparatul Constantin cel Mare a hotarat rezolvarea acesteia in

cadrul primului Sinod ecumenic de la Niceea (325). S-a dorit convocarea acestui sinod la care sa participe toti ierarhii Bisericii crestine pentru a se ajunge o data pentru totdeauna la o uniformitate: „ca preasfantul praznic al Pastelui sa fie tinut pretutindeni in una si aceeasi zi.” (Vita Constantini III, 19, 2). Sfantul Atanasie ne confirma ca unul dintre motivele convocarii Sinodului I ecumenic, de catre Sfantul Constantin, a fost si uniformizarea sarbatoririi datei Pastelui: „In sinodul de la Niceea, controversa ariene ii fusese adaugata si controversa liturgica a celebrarii Pastilor, intrucat crestinii din Siria, Cilicia si Mesopotamia erau in dezacord cu noi si celebrau sarbatoarea in acelasi timp cu iudeii.” (Και του Μακαριου Αθανασιου, Κατα αριανων προς τους εν τη Αφρικη επισκοπος, P.G. 26, 1032C-D)2.

Implicarea Sfantului Imparat Constantin cel Mare in rezolvarea acestei probleme se observa din insesi cuvintele lui, consemnate de Eusebiu de Cezareea: „sa nu ingadui pizmasului nostru vrajmas sa-si bata joc de tot ce ne este mai scump; si – dupa ce prin puterea Mantuitorului si Dumnezeului nostru, a fost spulberat din calea noastra razboiul ridicat de tirani impotriva lui Dumnezeu – sa nu ingadui diavolului, iubitorului de rele, sa se napusteasca cu noi ponoase asupra dumnezeiestii legi. fiindca, dupa mine, vrajba ascunsa in sanul Bisericii lui Dumnezeu este mai inspaimantatoare decat razboiul sau decat o batalie, oricat ar fi ea de grea.”(Vita Constantini III, 12, 2). Asa cum una este Biserica Mantuitorului Hristos, una trebuie sa fie si ziua Patimirii Domnului si ziua eliberarii crestinelor: „data fiind insemnatatea cauzei – praznicul cel mai de seama al credintei noastre - ar fi cu totul necuviincios sa ingadui dezbinarii sa domneasca peste noi! O singura zi ne-a lasat Mantuitorul pentru praznuirea eliberarii noastre: ziua Preasfintelor Sale Patimi; iar dupa voia Lui, si Biserica Universala tot una cuvine-se sa fie; fiindca chiar daca madularele ei se afla raspandite pe tot soiul de meleaguri deosebite intre ele, pe toate le incalzeste acelasi Duh – adica voia lui Dumnezeu ... de aceea si voieste dumnezeiasca Pronie ca noi sa adoptam in aceasta privinta cuvenita indreptare si sa-i gasim o formulare unica.”

Cuvintele alese si mijloacele de convingere ale Sfantului Imparat (1. convocarea unui sinod universal al Bisericii din care sa rezulte consensul unanim al tuturor episcopilor; 2. argumente teologice dezvoltate din Sfanta Scriptura; 3. autoritatea sa personala; 4. autoritatea divina, ca garantie a hotararilor sinodale) si-au atins scopul propus. **Sfintii Parinti au hotarat ca intreaga Biserica sa sarbatoreasca Sfintele Pasti in prima Duminica cu luna plina care urmeaza dupa echinoctiul de primavara**, iar in cazul in care aceasta Duminica ar coincide cu Pastele iudaic (14 Nisan), Pastele crestinelor sa se amane pentru Duminica urmatoare. La incheierea sinodului, Sfantul Constantin cel Mare, pe langa scrisoarea adresata Bisericii din Alexandria despre controversa ariana, a trimis una, mult mai lunga, destinata intregii Biserici crestine, despre necesitatea aplicarii hotararilor sinodale. La porunca lui, aceasta a doua scrisoare a ajuns in fiecare provincie a Imperiului, la fiecare comunitate crestina, mai ales in partile ai caror episcopi nu fusesera prezenti la sinod: „Toate cele hotarate in sfintele soboare ale episcopilor trebuie intelese ca tot atatea aratari ale voii dumnezeiesti. Astfel ca, voi insiva veti fi tinuti sa nu va abateti de la hotararea mai inainte luata (aidoma praznuirii preasfintei zile a Pastelui) si chiar sa o transmiteti mai departe sub porunca, asa incat, atunci cand voi veni la voi spre a ma impartasi de indelung-dorita voastra vedere si impreuna-sedere, sa pot sarbatori laolalta cu voi Sfantul Praznic in aceeasi zi si sa ma pot veseli de toate alaturi de voi, vazand cum puterea lui Dumnezeu a zdrobit ticalosia diavolului prin mijlocirea faptei voastre.

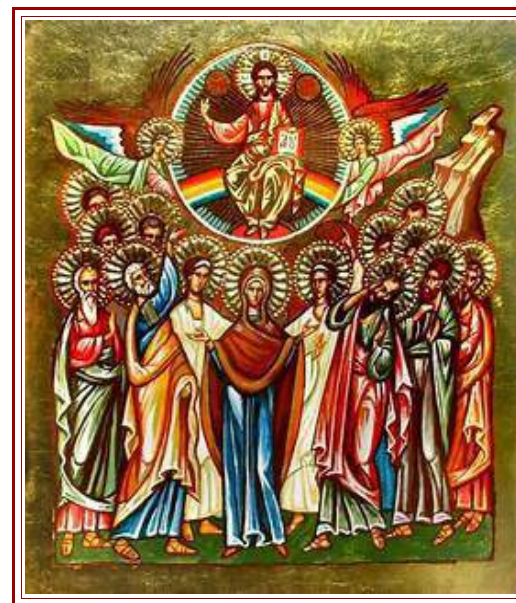
In partea a patra a lucrarii sale, Eusebiu descrie in amanunt evlavia cu care Sfantul Imparat Constantin cel Mare respecta solemnitatea noptii pascale: „La anumite ceasuri ale zilei, Constantin se zavora in ascunzisul celor mai ferite camari ale palatului, singur cu Dumnezeul sau Cel Unul, Caruia, ingenunchind, fierbinte-I cerea in rugaciune ceea ce avea el mai multa nevoie, ca un adevarat partas al lucrarilor de taina. Pentru zilele mantuitoarei sarbatori (a Pastelui) isi prelunga mult reculegerea, praznuind-o in sfintele-i slujbe cu toate puterile

sufletesti si trupesti adunate, cu totul daruit unei vieti pline de har, si, prin asta pe toti partasii la praznic intrecandu-i. Sfanta veghe de noapte o prelungea pana-n zi: anumiti oameni trimisi de el aprindeau pe intreg cuprinsul orasului lumanari lungi de ceara, carora li se adaugau faciile aprinse la tot pasul, ceea ce facea ca tainica noapte a veghii sa ajunga in cele din urma mai daruita cu lumina decat miezul zilei. iar in zori – dupa pilda mantuitoarelor revarsari de dar (ale Invierii) – isi intindea si imparatul generosul sau brat peste toate provinciile si neamurile si popoarele imparatiei, tuturor facandu-le daruri bogate.” (Vita Constantini IV, 22, 1-2)

Despre aplicarea hotararii Sinodului I ecumenic privind sarbatorirea uniforma a datei Pastilor, gasim referiri in documentele sinodului din Antiohia (341), tinut dupa moartea Sfantului Constantin (+337). Canonul I preciza ca trebuie excomunicat cel care nu accepta hotararile de la Niceea si sarbatoreste Pastile cu iudeii: *„Toti cei ce indraznesc sa desfiinteze hotararea sfantului si marelui Sinod intrunit la Niceea, in fiinta de fata a evlaviosului si de Dumnezeu prea iubitorul imparat Constantin, in privinta sfintei sarbatori a mantuitoarelor Pasti, sa fie afurisiti si lepadati de Biserica daca vor starui a se impotrivi din pofta de cearta impotriva celor bine hotarate, si aceasta sa fie zise pentru laici. Iar daca vreunul din proiestosii Bisericii, episcop ori presbiter, ori diacon, va indrazni dupa hotararea aceasta sa se osebeasca spre zapacirea noroadelor si spre tulburarea bisericilor si sa serbeze Pastile cu evreii, Sfantul Sinod a judecat ca acela sa fie strain de Biserica de acum inainte.”*

Prof. dr. Marian Ionescu

INALTAREA DOMNULUI

Îndurarea necazurilor este mântuitoare, iar existența chinurilor veșnice ale iadului este reală. Când mama îndepărtează pruncul de la sânul său, acesta plânge amarnic. Nu rareori, lui i se pare că mama sa l-a părăsit definitiv și este nemângâiat. Dar când mama ia pruncul din nou și-l îmbrățișează, bucuria lui este fără margini. La fel se întâmplă, după spusele Sfântului Ioan Gură de Aur și în viața noastră, când Domnul Dumnezeu ne încearcă cu adânci necazuri. Atunci ni se pare și nouă că Domnul ne-a părăsit pentru totdeauna, că totul s-a sfârșit, nu mai avem nici o bucurie, nici o raza de lumină și că noi o să pierim.

Dar nu pentru pieirea noastră ne trimite Dumnezeu mari necazuri, ci spre înțeleptirea noastră, pentru a ne încerca în credință și pentru mântuirea noastră. Oare ne poate părăsi Domnul, când El a spus: „Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi” (Ioan 14, 18); „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” .

Acest gând, că Domnul nu ne va părăsi niciodată, că El este întotdeauna cu noi, cu ocrotirea Lui, cu bucuria Lui, Sfânta Biserica l-a exprimat în cuvintele condacului praznicului de astăzi: „Te-ai

înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeu nostru, nicidecum despărțindu-Te, ci rămânând nedepărtat și strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră”.

Dacă noi, iubiților întru Hristos fii, am citi Biblia mai des, atunci niciodată nu s-ar zămisli în noi gândul că Dumnezeu ne-ar părăsi în necazurile noastre. Din pildele biblice am fi știut cât de minunat lucrează Pronia dumnezeiască și cum aceasta se manifesta în viața adevăraților robi ai lui Dumnezeu, atunci când ei treceau prin grele supărări, nenorociri și prin tot felul de necazuri.

Biblia amintește câte necazuri a suportat Iosif cel Frumos în viața lui, chiar din fragedă pruncie. Pentru că avea asupra lui pecetea alegerii deosebite a lui Dumnezeu, frații săi îl invidiau mult și într-un târziu s-au hotărât să-l piardă. La sfatul fratelui mai mare, Ruben, ceilalți frați au renunțat la gândul acesta groaznic. Ei nu l-au ucis, ci l-au aruncat într-un puț părăsit, iar apoi l-au vândut unor neguțători madianiți, ce treceau pe acolo în drum spre Egipt. Aici, în Egipt, cu Iosif s-a întâmplat o altă nenorocire îngrozitoare. Datorită unor vorbe clevetitoare la adresa lui, aruncate de femeia desfrânată a unui înalt demnitar al faraonului, Putifar, abia viu a fost aruncat în temniță. Dumnezeu însă nu l-a părăsit pe Iosif și datorită minunatei lucrări dumnezeiești a fost eliberat din temniță și apoi a devenit conducătorul întregului Egipt.

Și aceasta nu e destul. El a salvat de la moarte pe tatăl și pe toți frații lui, iar Dumnezeu i-a dăruit tatălui bucuria nespusă să-l vadă viu pe cel mai iubit fiu al său, Iosif și într-o asemenea slavă. La fel de minunat a fost Dumnezeu și cu alți robi credincioși ai Lui, drepti ai Vechiului Testament, în toate necazurile ce i-a cuprins, răbdându-le, împlineau cuvintele Domnului: „Oare femeia uită pe pruncul ei și de rodul pânzei lui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita, Eu nu te voi uita pe tine” (Isaia 49,15).

Este cu neputință să-i pomenim pe toți dreptii Noului Testament, în viața cărora, îndeosebi în timpul marilor necazuri, minunat s-a manifestat Pronia dumnezeiască. De aceea, după cum citim în Biblie, viețile lor trebuie să fie pentru noi cele mai mângâietoare cărți. În ele se arată cum Dumnezeu i-a apărat pe robii Săi de toate nenorocirile, i-a acoperit cu Harul Său și cu ce bucurii nepământene le-a umplut inimile.

Nu în zadar marele drept al Bisericii Ruse și prietenul preacuviosului Serafim de Sarov, Antonie, arhiepiscopul Voronejului și-a numit biblioteca personală, care cuprindea

lucrările Sfinților Părinți și viețile sfinților Grădina Raiului, pentru că aici, citind cărțile sfinte, el găsea fericita odihnă mângâietoare, după munca sa arhipăstorească și după zilnicele lui neliniști sufletești.

La fel să privim și noi, iubiților, viețile sfinților, să le citim întotdeauna și mai ales în timpul necazurilor. Și iată la ce mai trebuie să ne îndreptăm atenția: în condacul praznicului de astăzi se spune: „Strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră”. Este clar că Domnul arată ocrotirea Sa minunată celor care Îl iubesc pe El. Dar cine îl iubește? La această întrebare ne răspunde chiar Domnul, prin aceste cuvinte: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul meu. Cel ce nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele” (Ioan 14, 23-24). Prin urmare, dacă vom împlini cuvintele Mântuitorului nostru, vom arăta în acest fel iubirea noastră față de El, în virtutea căreia El ne va apăra de toate nenorocirile din viața noastră și se va afla întotdeauna cu noi și nedespărțit de noi, cu Harul Său și cu bucuria Sa.

Ne întrebăm care sunt dar cuvintele lui Hristos pe care trebuie să le păzim, iubiților? Multe, foarte multe cuvinte a rostit Domnul, dar toate aceste cuvinte au fost, în esență, îndreptate spre a propovădui Împărăția lui Dumnezeu sau Împărăția cerurilor, adică despre viața veșnică și fericită, în unire cu Hristos. Această împărăție a lui Dumnezeu a propovăduit-o Domnul de la începutul lucrării Sale mântuitoare, mesianice și până la sfârșitul vieții Sale pământești. Aceasta a fost vestită de El ucenicilor Săi, în timpul celor patruzeci de zile de la învierea Sa și până la înălțarea la cer, așa cum am auzit astăzi la Apostol. Dar, împreună cu aceasta, Domnul, în cuvintele Sale despre Judecata Sa de Apoi și în pildele Sale, a vorbit despre viața veșnică și chinurile iadului.

Noi toți, cei ce credem în Hristos, ne străduim să respectăm cuvintele Sale despre fericita viață viitoare veșnică în împărăția cerurilor. Dar mulți din mijlocul celor credincioși se îndoiesc de cuvintele Domnului despre viața viitoare, despre chinurile diavolilor și ale păcătoșilor. Mulți dintre noi chiar neagă veșnicia chinurilor din iad, spunând că Domnul este întruchiparea însăși a Iubirii atoateiertătoare, că El va ierta toate greșelile noastre, va ierta chiar și pe diavoli și la urma urmei, va exista, doar o viață veșnică fericită, fără de nici un fel de chin al iadului. Stați cât mai departe, iubiților fii, de această învățătură atât de răspândită între noi, care izvorăște din acea idee mincinoasă, umanistă, sentimentală, dar în esența ei diavolească și care susține că Dumnezeu este numai Iubire

atoateiertătoare. Domnul nu este numai Tatăl nostru iubitor, dar El este, în același timp, Dreptul Judecător care pedepsește cu strășnicie. Dumnezeu are nu numai însușirea de a fi bun, dar și puterea de a judeca drept.

Și cum s-ar putea altfel, când însuși Domnul ne învață despre veșnicia chinurilor pentru păcătoși și demoni. Este clar că toți cei care nu recunosc veșnicia muncilor, neagă chiar cuvintele Domnului, că aceste chinuri vor exista și prin urmare, cad într-o erezie groaznică, care atrage după sine negarea însăși a creștinismului. Într-adevăr, dacă Domnul iartă și va ierta toate păcatele, nu numai ale oamenilor, dar și ale demonilor, atunci de ce a trebuit ca El să vină pe lume, să se întrupeze din Fecioara Maria, să pătimească și să moară pe Cruce? Pentru ce atunci să pogoare asupra Apostolilor și apoi asupra tuturor credincioșilor, prin Biserica Ortodoxă și Tainele ei, Harul Sfântului Duh, care este rodul chinurilor și al morții lui Hristos...?

Iată de ce Sfânta Biserică, la al Cincilea Sinod Ecumenic, 1-a anatemizat pe Origen pentru învățătura lui eretică, care nega cuvintele lui Hristos despre veșnicia chinurilor iadului.

De aceea, păziți-vă, iubiților întru Hristos frați și surori, ca de focul gheenei de această învățătură, de această erezie.

Să păstrăm cu sfințenie toate cuvintele lui Hristos și despre viața veșnică fericită și despre viața veșnică din iad cu chinurile ei. Să năzuim spre cea dintâi și să fugim de cea de a doua.

Dacă vom respecta toate spusele Domnului, prin aceasta se va arăta iubirea noastră pentru El, iar pentru dragostea noastră pentru Hristos, Domnul va fi întotdeauna Apărătorul nostru și bucuria noastră în toate necazurile noastre.

Atunci se vor împlini asupra noastră, în toată plinătatea lor, cuvintele condacului în cinstea marelui praznic de astăzi al înălțării Domnului: „Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeu nostru, nicidecum despărțindu-Te, ci rămânând nedepărtat și strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră”. Amin.

Sfantul Serafim Sobolev

Rugaciune la Inaltarea Domnului

Doamne, lisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, pogorându-Te din înălțimile cerești pentru a noastră mântuire și hrănindu-ne cu bucurie duhovnicească în sfintele și prealuminoasele zile ale învierii Tale și, iarăși, după săvârșirea slujirii Tale pământești, Te-ai înălțat cu slavă de la noi la ceruri și ai șezut de-a dreapta lui Dumnezeu și Tatălui! În această senină și atotluminoasă zi a Dumnezeieștii Tale Înălțări la ceruri, pământul prăznuiește și saltă, cerul se bucură astăzi de Înălțarea Ziditorului făpturii, oamenii slavoslovesc neîncetat văzând firea noastră cea rătăcită și căzută, pe umerii Tăi, acum, Mântuitorule, luată și înălțată la ceruri. Îngerii se veselesc zicând: Cine este acesta, care a venit cu slavă puternic în lupte și tare în războaie? Acesta este cu adevărat Împăratul Slavei? Învrednicește-ne și pe noi, neputincioșii, care gândim încă la cele pământesti și săvârșim neîncetat cele plăcute trupului, să cugetăm la înfricoșătoarea Ta înălțare la cer, grijile cele trupești și cele lumești să le lepădăm și împreună cu Apostolii Tăi să privim acum la cer și, cu toată inima și cu tot cugetul nostru, să ne amintim că acolo sus, în ceruri, este sălașul nostru, iar aici pe pământ suntem doar străini și călători, plecați din casa Părintească în țara îndepărtată a păcatului. Pentru aceasta Te rugăm cu osârdie Doamne, ca prin preaslăvită înălțarea Ta, să însuflețești conștiința noastră, să ne scoți din robia acestui trup și a acestei lumi păcătoase și să ne învrednicești să cugetăm la cele înalte, nu la cele pământești; că nu se cuvine să ne fie nouă pe plac, ci Ție, Domnului și Dumnezeului nostru, să-Ți slujim și să lucrăm, până când dezlegându-ne de legăturile trupului și trecând vămile văzduhului, să dobândim cereștile Tale locașuri, unde stând de-a dreapta Slavei Tale, împreună cu Arhanghelii și Îngerii și cu toți Sfinții, vom proslăvi Preasfânt Numele Tău, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început și cu Preasfântul și Bunul și de Viața Făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.